

E L James

Fifty Shades Freed

Padesát
odstínů
svobody

x·y·z

www.fiftyshadesofgrey.cz

E L James

Fifty
Shades
Freed

Padesát
odstínů
svobody

Věnování

Para mi Mamá con todo mi amor y gratitud

A pro mého milovaného otce

Tatínku, scházíš mi každý den

Poděkování

Děkuji:

Niallovi, své opoře;

Kathleen za to, že se mnou ochotně polemizovala, byla mi kamarádkou, důvěrníci a zároveň technickou poradkyní;

Bee za nekonečnou morální podporu;

Taylor (své další technické poradkyni), Susi, Pam a Noře za to, že mi s nimi bylo skvěle.

Za vzácné rady a diskrétnost bych velice ráda poděkovala:

MUDr. Raině Sluderové za pomoc v otázkách medicíny;

Anně Forlinesové za rady ohledně finančnictví;

Elizabeth de Vos za její laskavé konzultace týkající se amerického adopčního systému.

Děkuji Maddie Blandinové za její mimořádné a inspirativní výtvarné počiny.

A Pam s Gillian za sobotní ranní kávu a vtažení zpátky do reálného života.

Také děkuji svému redakčnímu týmu – Andree, Shay a vždy milé, pouze příležitostně soptící Janine, která snáší mé vlastní soptění s trpělivostí, statečností a ohromným smyslem pro humor.

A na závěr vzkaz pro Amandu a celý tým nakladatelství The Writer's Coffee Shop: Děkuji.

Autorka publikovala dřívější verzi tohoto příběhu na pokračování
v on-line podobě pod názvem „Master of the Universe“
pod pseudonymem Snowqueen's Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2013
Translation © Zdenka Lišková, 2013

ISBN 978-80-7388-782-7

Prolog

Maminko! Maminko! Maminka spí na zemi. Už spí hrozně moc dlouho. Česu jí vlasy, protože to má ráda. Nebudí se. Klepu s ní. *Maminko!* Bolí mě břicho. Břicho má hlad. On tu není. Mám žízeň. V kuchyni si strkám židli k umyvadlu a piju. Vyšplouchnul jsem si vodu na modrý svetr. Maminka pořád spí. *Maminko, vstávej!* Nehýbe se. Je studená. Beru svoji dečku a maminku přikrývám, lehám si k ní na lepkavý zelený koberec. Maminka pořád spí. Mám tu dvě autíčka. Závodí spolu na podlaze u maminky. Myslím, že je mamince špatně. Hledám něco k jídlu. V mrazáku je hrášek. Je studený. Pomalu ho jím. Bolí mě z něj břicho. Spím vedle maminky. Hrášek je pryč. V mrazáku je ještě něco. Divně to voní. Olíznu to a lepí se mi na to jazyk. Pomalu to jím. Nechutná to dobře. Piju vodu. Hraju si s autíčky a spím u maminky. Maminka je moc studená a vůbec se nebudí. Otevírají se dveře. Dávám na maminku svoji dečku. Je to on. *Do prdele. Co se to tady kurva stalo? Ta zasraná bláznivá děvka. Sakra. Do prdele. Kliď se mi z cesty, ty malej šmejde!* Kopne do mě a já se bouchnu hlavou o podlahu. Bolí mě to. On někomu volá a pak jde pryč. Zamyká dveře. Lehám si k mamince. Bolí mě hlava.

Je tu paní policajtko. *Ne. Ne. Ne. Nedotýkej se mě. Nedotýkej se mě. Nedotýkej se mě. Zůstanu s maminkou. Ne. Nechoď ke mně.* Paní policajtko mi bere dečku a chytá mě. Křičím. Maminko! Maminko! Chci maminku. Ale slova jsou pryč. Nemůžu říkat slova. Maminka mě neslyší. Už neříkám slova.

„Christiane! Christiane!“ Její hlas je naléhavý, táhne ho z hlubin noční můry, z hlubin beznaděje. „Jsem tady. Jsem tady.“

Probouzí se. Ona se nad ním sklání, drží ho za ramena a třese s ním, ve tváři se jí zračí bolest, modré oči zalité slzami.

„Ano,“ osloví ji bez dechu, na jazyku pachuč strachu. „Jsi tu.“

„Samozřejmě že jsem.“

„Zdál se mi sen...“

„Já vím. Jsem tady, jsem tady.“

„Ano,“ vydechne její jméno, jako by to byla mantra, která ho ochrání proti té černé šíravé panice, jež ho hrozí pohltnout.

„Ššš, jsem u tebe.“ Přimyká se k němu, ovívá se kolem něj, její teplo mu proniká do útrob, zahání stíny, přemáhá strach. Ona je slunečním svitem, je světlem, je... jeho.

„Prosím, nehádejme se,“ vyzývá ji nakrápale a pevně ji objímá.

„Máš pravdu.“

„Ten slib. Kašleme na poslušnost. Já to zvládnou. Nějakou cestu už najdeme,“ řine se mu z úst v návalu emocí, zmatku a znepokojení.

„To víš, že ano. My vždycky najdeme cestu,“ zašeptá a přitiskne své rty k těm jeho, umlčuje ho jimi a vrací ho do přítomnosti.

Kapitola 1

Mezírkami v proutí slunečníku pozoruju tu nejmodřejší letní oblohu ze všech, středozevní blankyt, a nedokážu se ubránit spokojenému povzdechu. Christian je vedle mě, natažený na opalovacím lehátku. Můj manžel – můj sexy překrásný manžel bez košile a jen v džínových kraťasech – si čte knihu předpovídající kolaps západního bankovního systému. Všechno nasvědčuje tomu, že jde o strhující příběh, v životě jsem ho neviděla sedět tak klidně. Vypadá spíš jako nějaký student než jako žhavý výkonný ředitel jedné z největších soukromých společností ve Státech.

Na poslední štaci líbánek lenošíme v odpoledním slunci na pláži trefně pojmenované Beach Plaza Monte Carlo v Monaku, i když v hotelu toho jména vlastně nebydlíme. Otevírám oči a zadívám se na *Fair Lady* kotvící v přístavu. Sídlíme na palubě luxusní motorové jachty, jak jinak. Na hladině se majestátně vznáší královna všech jachet v tomhle přístavu, vyrobená roku 1928. Vypadá jako nějaká dětská hračka na klíček. A Christian ji miluje – podezírám ho, že je v pokušení ji koupit. No fakt, ti kluci a jejich hračky.

Opírám se zpátky do lehátka zaposlouchaná do hudebního mixu Christiana Greye na svém iPodu a začínám na tom pozdně odpoledním slunci poklimbávat. V duchu se přitom bezděky vracím do chvíle, kdy mě žádal o ruku. K tomu snovému okamžiku v loděnici... Skoro cítím vůni lučních květin...

„Můžeme se vzít zítra?“ broukne mi do ucha. Ležím natažená na jeho hrudi v květinové komnatě v loděnici, přesycená naším vášnivým milováním.

„Hmm.“

„To má být ano?“ V jeho hlase je slyšet naděje i překvapení.

„Hmm.“

„Nebo ne?“

„Hmm.“

Cítím, jak se usmívá. „Slečno Steeleová, nevyjadřujete se poněkud protichůdně?“

Zaculím se. „Hmm.“

To už se směje, pevně mě k sobě tiskne a líbá mě na temeno hlavy. „Rozhodnuto, Vegas, zítra.“

Ospale zvedám hlavu. „Myslím, že naši by z toho nebyli zrovna nadšení.“

Zabubnuje konečky prstů nahoru a dolů po mých nahých zádech, zlehka mě jimi polaská.

„Co bys teda chtěla, Anastasie? Vegas? Velkou svatbu se vši parádou? Pověz.“

„Velkou ne... Jenom pro přátele a rodinu.“ Dívám se na něj, zaujatá tichou naléhavostí v jeho zářivě šedých očích. *Copak by asi chtěl on?*

„Tak jo,“ kývne. „Kde?“

Pokrčím rameny.

„A nemohli bychom to udělat tady?“ zkouší váhavě.

„U vašich? A nevadilo by jim to?“

Odfrkne si. „Moje matka by byla v sedmém nebi.“

„Tak dobře, tady. Jsem si jistá, že to naši uvítají.“

Láskyplně mě pohladí po vlasech. Mohla bych být ještě šťastnější?

„Takže jsme si řekli místo, teď ještě čas.“

„To bys měl asi probrat s mámou.“

„Hmm.“ Christian v zamyšlení stáhne koutky. „Má na to měsíc, víc ne. Chci tě tak moc, že víc čekat nevydržím.“

„Christiane, vždyť už mě máš. Máš mě už pěknou chvilku. Tak jo – ať je to měsíc.“ Dávám mu pusy na prsa – jen malou, nevinnou, a oplácím mu úsměv.

„Spálíš se,“ šeptá mi do ucha a vytrhává mě z dřímoty.

„Jedině o tebe,“ usměju se na něj sladce. Odpolední slunce už postoupilo a já jsem teď vystavena jeho přímým paprskům. Uculí se a jediným svižným pohybem trhne s mým lehátkem do stínu slunečníku.

„Pryč ze středozevního slunce, paní Greyová.“

„Jsem vděčná za vaši obětavou péči, pane Greyi.“

„Je mi potěšením, paní Greyová, ale moje péče není ani trochu obětavá. Když se spálíš, nebudu se tě smět dotýkat.“ Zvedne jedno obočí, v očích mu šibalsky zablýskne a mně se rozbuší srdce. „Ale předpokládám, že to moc dobře víš a jen si ze mě utahuješ.“

„To bych si nedovolila!“ zajíknu se, když předstírám nevinnost.

„Ale ano, dovolila, a taky si to dovoluješ. Často. Je to jedna z mnoha věcí, co na tobě miluju.“ Sklání se, aby mě políbil, a přitom hravě skousne můj spodní ret.

„A já doufala, že mě namažeš opalovacím mlékem,“ sešpulím pusu proti té jeho.

„Ach, paní Greyová, to je špinavá práce... ale je to nabídka, kterou nemohu odmítnout. Posad se,“ rozkáže mi mírně a tak trochu chraplavě. Poslechnu ho a on na mě svými silnými a zručnými prsty velmi pomalu a velmi pečlivě nanáší mléko na opalování.

„Ty jsi opravdu výjimečně krásná. A já jsem šťastný muž,“ mumlá, když klouže prsty kolem mých řader a vtírá mi do kůže krém.

„To tedy jste, pane Greyi,“ vydechnu a zdrženlivě na něj pohlédnu skrz řasy.

„Jste skromnost sama, paní Greyová. A teď se otoč. Chci ti namazat záda.“

S úsměvem se přetáčím a on mi vzadu rozepíná pásek nechutně drahých bikin.

„Co bys řekl na to, kdybych byla nahoře bez, jako ty ostatní ženy tady?“ sonduju.

„Byl bych naštvaný,“ odpovídá okamžitě. „Už teď mě netěší, jak málo toho na sobě máš.“ Skloněný mi šeptá do ucha: „Nepokoušej své štěstí.“

„To má být výzva, pane Greyi?“

„Ne. To je prosté tvrzení, paní Greyová.“

S povzdechem zavrtím hlavou. *Ach, Christiane... můj majetnický, žárlivý, kontrolou posedlý manžel.*

Když je hotový, plácne mě po zadku.

„A je to, ženuško.“

Do toho se ozývá jeho všudypřítomný a vždy zapnutý BlackBerry. Já se na Christiana zamračím a on se na mě ušklíbne.

„Vy jste určená jenom pro moje oči, paní Greyová.“ Laškovně a tak trochu i varovně na mě pozvedne obočí, ještě jednou mě pleskne přes zadek a usazuje se zpátky na lehátko, aby ten hovor přijal.

Má vnitřní bohyně zavrhní blahem. *Možná bychom mohly dnes večer sehrát nějaké kabaretní číslo – jenom pro jeho oči, zaculí se vědoucně. S úsměvem nad tou myšlenkou se znovu propadám do svého odpoledního snění...*

„Mam ’selle? Un Perrier pour moi, un Coca-Cola light pour ma femme, s’il vous plait. Et quelque chose à manger... laissez-moi voir la carte.“

Hmm... probouzí mě Christianova plynulá francouzština. Mžourám do slunce a zjišťuju, že mě Christian pozoruje, zatímco se od nás vzdaluje mladá žena v uniformě s tákem a vysoko vyčesaným culíkem, který se za ní provokativně pohupuje.

„Máš žízeň?“ ptá se mě Christian.

„Mám,“ zamrmlám rozespale.

„Mohl bych tě klidně sledovat celý den. Unavená?“

Zčervenám. „Včera v noci jsem se zrovna moc nevyspala.“

„Já přece taky ne.“ S úsměvem odkládá BlackBerry a vstává. Jeho šortky přitom sjíždí malinko níž a svěšují se... tím způsobem... takže vidím, jak mu z nich vykukují plavky. Vzápětí si kraťasy svléká a vyzouvá se z žabek. O čem jsem to předtím přemýšlela?

„Pojď si se mnou zaplavat.“ Podává mi ruku a já k němu zvedám nepřítomný rozostřený pohled. „Zaplaveme si?“ urguje svou žádost, naklání hlavu ke straně a v obličeji se mu zračí pobavený výraz. Když pořád neodpovídám, zvolna zavrtí hlavou.

„Vypadá to, že potřebuješ probudit.“ Najednou se ke mně vrhá, popadá mě a zvedá do náruče, až přitom vyjeknu, víc překvapením než strachy.

„Christiane! Dej mě dolů!“ zaječím.

Ale on se jen chechtá. „Jedině v moři, bejby.“

Několik lidí na pláži nás sleduje, ve tvářích výraz udiveného nezájmu, tak typického pro Francouze, jak už vím. Dívají se, jak mě Christian se smíchem nese k moři a chystá se do něj vrhnout.

Zatínám mu paže kolem krku. „To neuděláš,“ ujišťuju se zadýchaně a snažím se v sobě zadusit hihňání.

Věnuje mi úsměv šelmy. „No tak, Ano, bejby, copak ses za tu dobu, co jsme spolu, nic nenaučila?“ Políbí mě a já se chytám příležitosti – zajíždím mu prsty do vlasů, abych jich sevřela dvě pořádné hrsti, a polibek mu oplácím, pronikám jazykem do jeho úst. Vnímám jeho ostrý nádech, pak se ode mě odtáhne, pohled má žhavý, ale ostražitý.

„Já vím, o co ti jde,“ zašeptá a pomalu nás noří do chladivé čiré vody a jeho rty znovu nacházejí ty mé. Za chvíli už chlad Středozemního moře nevnímám, protože se pnu kolem svého manžela.

„Myslela jsem, že sis chtěl zaplavat,“ mumlám mu do rtů.

„Když ty mě hrozně rozptyluješ.“ Špičkou nosu opíše linii mé čelisti. „Ale nejsem si jistý, jestli tady chci váženým občanům Monte Carla předvádět peepshow.“

Přejedu mu zuby po spodní hraně obličeje, na jazyku přitom ucítím jeho pichlavé strniště, vážení občané Monte Carla mě ani za mák nezajímají.

„Ano,“ zavrčí. Ovíjí si můj ohon kolem zápěstí a jemně za něj zatáhne, takže mi zaklání hlavu a odhaluje krk. Posévá jej polibky od mého ucha až dolů ke klíční kosti.

„Mám si tě snad vzít ve vodě?“ vydechne.

„Jo,“ vzdychnu.

Odtáhne se a počastuje mě užaslým pohledem, jeho oči jsou hřejivé, roztoužené a zároveň pobavené.

„Paní Greyová, vy jste nenasytná – a taky nestydatá. Co jsem to stvořil za monstrum?“

„Tak akorát pro sebe. Bral bys mě snad jinak?“

„Beru tě, jakkoliv tě můžu mít. Ale ne teď. Ne s obecnstvem.“ Ukáže hlavou směrem ke břehu.

Co jako?

No jasně, několik lidí na pláži překonalo vrozenou netečnost a teď nás se zájmem sledují. Nečekaně mě popadá kolem pasu, zvedá do vzduchu a nechává mě plesknout do vln a zabořit se do měkkého písku na mořském dně. Vyskakuju nad hladinu, kašlu přitom a prskám a do toho se směju.

„Christiane!“ spílám mu a častuju ho ostře nabroušeným pohledem. Myslela jsem, že se pomilujeme v moři... a odškrtneme si další poprvé. Spodní ret si drží mezi zuby, aby se nerozesmál. Šplouchnu na něj vodu a on mi to obratem vrací.

„Máme na to celou noc,“ přesvědčuje mě a šklebí se u toho jako blázen. „Pozdějc, bejby.“ Zajíždí do vln a znovu vyplave až o metr dál, pak začne plynulým, ladným kraulem rázovat pryč od břehu, pryč ode mě.

Tss! Hravý Stín s mučitelkými sklony! Cloním si oči rukou a sleduju, jak se vzdaluje. To je takový provokatér... co bych tak udělala, abych ho donutila se vrátit? Zatímco plavu zpátky ke břehu, zvažuju své možnosti. Naše pití už bylo doručeno k lehátkům, a tak rychle usrkávám kolu. Z Christiana se stává nejasný bod v dálce.

Hmm... lehám si na břicho, neohrabaně bojuju s ramínky, sundávám si vrchní díl bikin a ledabyle ho pohazuju na Christianovo místo. Tu máte... zírejte, jak nestydatá dokážu být, pane Greyi. Nandejte si to na talíř a udavte se tím. Zavírám oči a nechávám slunce, aby mi prohřívalo kůži, pouštím si jeho teplo až do morku kostí a znovu v tom žaru upadám do dřímoty, s myšlenkami volně plynoucími zpátky k našemu svatebnímu dni.

„Nyní smíte políbit nevěstu,“ pronásí slavnostně reverend Walsh.

A já se na svého muže široce usměju.

„Konečně jsi moje,“ zašeptá a přitáhne si mě do náruče. Ve vši počestnosti mě políbí.

Jsem vdaná. Jsem paní Greyová. Jsem blahem bez sebe.

„Vypadáš nádherně, Ano,“ broukne uznale s hřejivým úsměvem na rtech. Oči mu planou láskou... a taky něčím temnějším, něčím nemravným. „Nenech nikoho, kromě mě, aby ti ty šaty sundal, rozumíš?“ Jeho úsměv se rozechřívá o dalších sto stupňů, konečky prstů mi sjíždí po tváři, čímž mi rozpaluje krev v žilách.

No teda... jak tohle dělá, jak to dokáže, s tou spoustou lidí, co na nás zírají?

Němě přikývnu. Ježkovy oči, doufám, že nás nikdo neslyší. Reverend Walsh našťestí taktně ustoupil. Zadívám se na ten nastrojený dav... Moje máma, Ray, Bob i Greyovi – všichni tleskají. Dokonce i moje hlavní družička Kate, stojící vedle Elliota, Christianova svědka, celá úchvatná v té světle růžové. Kdo by si byl pomyslel, že se Elliot dokáže tak vyfíknout. Všichni se nadšeně usmívají – kromě Grace, která decentně štká do delikátního bílého kapesníčku.

„Připravená slavit, paní Greyová?“ optá se Christian a obdaří mě svým plachým úsměvem. Okamžitě taju. Je tak okouzlující, v tom jednoduchém černém smokingu se stříbrnou vestičkou a stříbrnou kravatou. Je tak... *švihácký*.

„Jako nikdy dřív,“ křením se na něj s naprosto přihloupkým výrazem ve tváři.

Později se svatební párty rozjíždí plným proudem. Carrick a Grace se opravdu předvedli. Znovu postavili ten velký stan, nádherně ho vyzdobili světle růžovou, stříbrnou a slonovinovou. Jeho strany se tentokrát otevírají směrem k zálivu. Počasí nám přálo a nad jeho vodami teď sálá slunce pozdního odpoledne. Na jednom konci stanu je taneční parket, na druhém okázalé občerstvení.

Ray tančí s mámou a něčemu se spolu smějí. Vidět je takhle pohromadě má pro mě hořkosladkou příchut'. Doufám, že nám to s Christianem vydrží déle. Nevím, co bych si počala, kdyby mě opustil. *Kvapné ženění, dlouhé želení*. To přísloví mě pořád pronásleduje.

Vedle mě stojí Kate, vypadá tak krásně v té dlouhé hedvábné róbě. Zamračeně mě sleduje. „No tak, tohle má být nejšťastnější den tvého života,“ napomíná mě.

„Taky že je,“ špitnu.

„Co se děje, Ano? Díváš se na mámu a Raye?“

Posmutněle přikývnu.

„Oni jsou šťastní.“

„Šťastnější, když nejsou spolu.“

„Ty máš pochybnosti?“ vyhrkne zneklidněně.

„Ne, to vůbec ne. Já jen... jak strašně moc ho miluju.“ Zmlknu, nejsem schopná a ani nechci vyslovit své obavy nahlas.

„Prosím tě, každý vidí, jak tě Christian zbožňuje. Víím, že váš vztah začal tak nějak netradičně, ale taky víím, jak moc jste celý ten měsíc, co vás dva spolu vídám, šťastní.“ Popadá mě za ruce a pevně je tiskne. „Kromě toho, teď už je na to pozdě,“ dodává s uculením.

Rozesměju se. No jistě, Kate vždycky vypíchne to podstatné. Přitahuje si mě do Speciálního Objektu Katherine Kavanaghové. „Budeš v pohodě, Ano. A jestli ti zkriví jediný vlasek na hlavě, bude mít co do činění se mnou.“ Pouští mě a zakření se na někoho, kdo stojí za mými zády.

„Ahoj, bejby,“ překvapuje mě Christian, zezadu mě objímá pažemi a dává mi pusu na temeno hlavy. „Kate,“ bere na vědomí i ji. I po těch šesti týdnech se k ní stále chová odměřeně.

„Ještě jednou ahoj, Christiane. Právě jsem se chtěla porozhlédnout po tom skvělém chlapovi, co sis ho vybral jako svědka a který se shodou okolností jeví jako skvělý chlap i mně.“ Oběma nám věnuje úsměv a vydává se za Elliotem, který popíjí s jejím bratrem Ethanem a naším kamarádem Josém.

„Je čas jít,“ broukne Christian.

„Už? Tohle je první večírek, na kterém mi nevadí být středem pozornosti,“ otáčím se v jeho pažích čelem k němu.

„Taky si to zasloužíš. Vypadáš úchvatně, Anastasie.“

„Však ty taky.“

Usměje se na mě, jeho výraz je tak vřelý. „Ty šaty ti moc sluší.“

„Myslíš tyhle?“ S plachým uzarděním popotáhnu jemný krajkový lem jednoduchých svatebních šatů, které pro mě navrhla Kateina matka. Líbí se mi, že krajka sahá jen k hranici ramen – decentně a zároveň svůdně, aspoň doufám.

Skloněný mě zlehka políbí. „Tak pojď. Už se o tebe dál nehodlám dělit se všem těmi lidmi tady.“

„Můžeme vůbec odejít z vlastní svatby?“

„Bejby, je to naše párty, můžeme udělat, co se nám zlíbí. Dort už jsme nakrájeli. A právě teď tě prostě chci někam unést a mít jenom pro sebe.“

Zahihňám se. „Máte mě pro sebe na celý život, pane Greyi.“

„To velmi rád slyším, paní Greyová.“

„Ach, tady jste! Vy dvě hrdličky.“

V duchu zasténám... objevila nás Graceina matka.

„Christiane, miláčku – ještě jeden tanec s babičkou?“

Christian nepatrně semkne rty. „Jistě, babi.“

„A ty, překrásná Anastasie, jdi a potěš starého pána – zatanči si s Theem.“

„Kdo je Theo, paní Trevelyanová?“

„Přece dědeček Trevelyan. A myslím, že mi můžeš říkat babičko. Teď, když budete vy dva muset vážně zapracovat na mých právnoučatech. Už tu moc dlouho nebudu,“ potutelně se na nás usměje.

Christian jen zděšeně zamžiká. „Pojď, babičko,“ vyzývá ji, spěšně ji bere za ruku a odvádí k tanečnímu parketu. Ještě se za mnou ohlédně a rozmrzele protočí oči. „Pozdějc, bejby.“

Když si razím cestu k panu Trevelyanovi, odchytává mě José.

„Ne, nechci tě žádat o další tanec. Mám ten dojem, že jsem si už tak urval dost tvého času na parketu... ale, myslím to vážně, Ano. Budu tu pro tebe... kdybys potřebovala.“

„Děkuju, José. Jsi skvělý kamarád.“

„Myslím to vážně,“ řekne a jeho tmavé oči zahoří upřímností.

„Já vím, že ano. A děkuju ti za to, José. Ale jestli teď dovolíš – mám rande s jistým starým pánem.“

Nechápavě vytáhne obočí.

„Christianův dědeček,“ upřesňuju.

Zazubí se. „Tak to ti přeju hodně štěstí, Annie. Hodně štěstí ve všem.“

„Díky, José.“

Dotančila jsem s Christianovým šarmantním dědečkem a teď stojím ve francouzských dveřích a sleduju, jak nad Seattlem zvolna klesá slunce a vrhá přitom oranžové a akvamarínové odstíny po celém zálivu.

„Tak pojd' už,“ popohání mě Christian.

„Ještě se musím převléknout.“ Svírám jeho dlaň v úmyslu ho těmi dveřmi vtáhnout dovnitř a pak i nahoru. Nechápavě sraští obočí a zarazí mě tím, že mě zlehka zatáhne za ruku.

„Myslela jsem, žeš mi ty šaty chtěl svlékat ty,“ vysvětluju. V pochopení se mu rozsvítí oči.

„Přesně tak,“ roztáhne koutky v chlípném úsměvu. „Ale nebudu tě svlékat tady. To bychom odsud neodešli ani za... co já vím...“ Máchne svou dlouhoprstou rukou a nechává tu větu nedokončenou. Její význam je ale naprosto jasný.

S červenáním ho pouštím.

„A ty vlasy si nerozpouštěj,“ zapřede zhluboka.

„Ale...“

„Žádá ale, Anastasie. Vypadáš skvostně. A chci to být já, kdo tě svlékne.“

Jasně. Soustředěně krčím čelo.

„Zabal si jenom oblečení na cestu,“ instruuje mě vlídně. „Budeš ho potřebovat. Tvoje hlavní zavazadlo už vzal Taylor.“